

גל ל יב

גל
ל
יב

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

02 הרב יגאל כהן
כח התפלה

04 שאל את הרב
מה מברכים
על סאברס?

06 הרב משה פינטו
אין מצוה קטנה
או גדולה

08 רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
ואנכי לא אשכחך

10 הרבנית מיטל דאודי
התרופה לכל
הייסורים בעולם

12 הרב אברהם יצחק
תפילתו של דוב

פרשת עקב

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי לוח "אור החיים"
19:06	19:08	19:05	19:07*	כניסת שבת
19:56	19:58	19:55	19:57	יציאת שבת
20:46	20:48	20:45	20:48	ר"ת

* בירושלים: לנדהים 40 דק' 18:47

עלון מספר
462
אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

ה' איתך יד ביד ממה אתה מפחד?!"

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

נח התפלה

וְשֶׁהוּא עֹשֶׂיוֹ הוֹלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל לַעֲשׂוֹת
בְּלִגְנוֹ. אָמַר: "סִגְרוּ שַׁעְרֵי תְּפִלָּה".

אוֹמְרִים חַו"ל: מִשֶּׁה רַבְּנוּ עֲמַד
בְּתַפְלָה וְשִׁבְרָא אֶת כָּל הַשַּׁעֲרִים. חֲתַר
חֲתִירוֹת. הוּא הִתְפַּלֵּל חֲמִשׁ מֵאוֹת
וְחֲמִשׁ תְּפִלוֹת, כְּמִנְיָן "וְאַתְחַנֵּן", וְכָל
תְּפִלָּה בְּנֶסֶח שׁוֹנָה.

וְאִזּוּ הִגִּיעַ מִצָּב שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
רוֹאֶה - עוֹד תְּפִלָּה אַחַת וּמִשֶּׁה רַבְּנוּ
חִזַּב לְהַכְנִס. מִלֶּךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים,
בּוֹרֵא כָּל הָעוֹלָמוֹת, הַבֹּעַל הַבֵּית
הָאֱמִתִּי שֶׁל הָעוֹלָם שָׁאִין עוֹד מִלְּבָדוֹ
- אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲמֹד בְּפָנֵי תְּפִלָּה שֶׁל
מִשֶּׁה רַבְּנוּ. הוּא הֵיחָד חִזַּב לְהִתְגַּלּוֹת
אֵלָיו וּלְהַגִּיד לוֹ: "רֵב לָךְ, אֵל תּוֹסֵף
דְּבַר אֱלֹהִים".

אוֹמֵר רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלֶב: אֵין דְּבַר
בְּעוֹלָם שֶׁתְּפִלָּה לֹא יִכּוֹלָה לְהִבְיֵא לָךְ.
הַשְּׂאֵלָה הִיא מָה הַמְסַפֵּר שֶׁל הַתְּפִלוֹת
שֶׁלָּךְ.

יֵשׁ לָךְ פֶּה, הַפֶּה הַחֲזָק בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם.
לָךְ תִּצְעֵק לְאַבָּא. אֵתָה בְּאוֹטוֹ? דְּבַר
אֲתוֹ, תִּתְחַנֵּן אֵלָיו כְּמוֹ שֶׁמִּשֶּׁה רַבְּנוּ
הִתְחַנֵּן אֵלָיו.

אֵתָה רֹקֵק וְאַתָּה נִמְצָא בְּאוֹטוֹ, אֵתָה
רוֹצֶה אִשָּׁה טוֹבָה? כָּל הַיּוֹם תִּתְפַּלֵּל:
אֲנִי רוֹצֶה אִשָּׁה טוֹבָה וְצַדִּיקִית. אִשָּׁה
זֹה יְסוֹד הַבֵּית, תִּתְפַּלֵּל עַל זֶה עַד
שֶׁאֵתָה מְכַרִּים אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.
בְּפֶה שֶׁלָּךְ אֵתָה מְבִיא, אֵתָה מוֹרִיד לָךְ
אֶת מַה שֶּׁרָצִיתָ.

הַפֶּה שֶׁל יְהוּדֵי זֶה כֹּחַ אֲדִיר, זֶה
כְּמוֹ פְּצֻצַת אֲטוֹם. אֲבָל אֲנַחְנוּ לֹא
יודעים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּפְצֻצוֹת הָאֵלֶּה. אֵל
תִּתֵּינָנוּ בְּחַיִּים שֶׁלָּךְ!

הַנְּסִיּוֹן הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם בְּתַפְלוֹת,
זֶה כְּמוֹ פְּעֻמִּים הַתְּפַלֵּלָנוּ וְלֹא קִבְּלָנוּ.
רָצִיתָ אֶת זֶה, הַתְּפַלֵּלָתָה, כְּמוֹ וְכִמְהָ
פְּעֻמִּים - זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת עֲשָׂרִים שָׁנָה,
שְׁלוּשִׁים שָׁנָה, וְאַתָּה לֹא מִקְבֵּל. וְאִזּוּ
מָה אֵתָה אוֹמֵר? אֵין טַעַם בְּתַפְלָה.

וְזֶה הַטָּעוֹת שֶׁלָּךְ: בּוֹרֵא עוֹלָם בְּרָא
אֶת הָעוֹלָם לְפִי כָּלָלִים. הַמְּקַבְּלִים

"וְאַתְחַנֵּן אֶל ה' בַּעֲת הַהוּא לֵאמֹר"
(דְּבָרִים ג', כג).

פִּרְשֵׁת וְאַתְחַנֵּן זֶה הַפְּרָשָׁה בְּה אֲנַחְנוּ
לּוֹמְדִים אֶת כָּל הַלְכוֹת תְּפִלָּה. כִּיצַד
מְתַפְּלִים לְבוֹרֵא עוֹלָם?

מִהֵמָלָה "וְאַתְחַנֵּן" הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת
אוֹתָנוּ אֵיךְ צָרִיךְ לְגַשֵּׁת לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא - צָרִיךְ לְבוֹא מִתּוֹךְ עֲנָוָה. תְּחִנָּה
בְּאֵה מְלִמְטָה. לֹא לּוֹמֵר "בּוֹרֵא עוֹלָם,
זֶה לֹא מִתְאַיֵּם לִי". תִּלְמֹד מִמִּשֶּׁה אִם
הוּא הִתְחַנֵּן, קֵל וְחִמְרָא אֲנִי צָרִיכִים
לְהִתְחַנֵּן.

"אֵתָה הַחֲלוּת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ
אֶת גְּדֻלָּתְךָ וְאֵת יְדֶךָ הַחֲזָקָה". הַגִּמְרָא
לּוֹמֶדֶת מִכָּאן: שֶׁכְּשֶׁאָדָם בָּא לְהִתְפַּלֵּל
לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵל תִּבְקֵשׁ יֵשֶׁר - זֶה
לֹא יָפֶה. זֶה נִקְרָא מִדַּת הָאֱגוֹאִיסְטִיּוֹת.

זֶה כְּמוֹ הַיְלָדִים הָאֵלֶּה שֶׁלְּעוֹלָם לֹא
מִסְתַּפְּלִים עֲלֵיהֶם? זִקְוָקִים לְכִסְף:
"אַבָּא, כֶּסֶף!". בֶּן צָרִיךְ לְבוֹא וּלְוֹמֵר:
"אַבָּא, אֵיזָה אַבָּא טוֹב אֵתָה, אֲנִי
מִתְפַּעֵל מְאֹד מִמֶּךָ". מִיָּד הוּא נוֹתֵן.

כֶּךָ מְלַמְּדֵנוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִשֶּׁה
רַבְּנוּ בָּא אֵלָיו, בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְהַכְנִס
לְאַרְץ. כֶּךָ מִשֶּׁה מִתְפַּלֵּל: "ה' אֱלֹהִים
אֵתָה הַחֲלוּת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ אֶת
גְּדֻלָּתְךָ וְאֵת יְדֶךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי אֵל
בְּשָׁמַיִם וּבְאַרְץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיֶךָ
וּכְגִּבּוֹרְתֶּךָ".

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלֶב אוֹמֵר: מִשֶּׁה רַבִּינוּ
קָדָם מִשְׁבַּח אֶת בּוֹרֵא עוֹלָם, וְאַחֲרֵי
זֶה אוֹמֵר: "אֲעִבְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת
הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה". תַּעֲשֶׂה טוֹבָה, אֵתָה
גָּדוֹל, אֵתָה חֲזָק, אֵתָה גָּבוֹר, אֵתָה
נוֹתֵן, אֵתָה טוֹב, תֵּן לִי לְהַכְנִס לְאַרְץ.

מִלֵּאכֵי הַשָּׁרֵת קִבְּלוּ הוֹרָאָה מְבוֹרָא
עוֹלָם לְסִגְרָא שַׁעְרֵי תְּפִלָּה. כָּל תְּפִלָּה
שֶׁל בֶּן אָדָם יֵשׁ לָהּ שַׁעַר לְמַעְלָה,
עוֹלָה לְמַעְלָה וּמִקְבֵּלָתָה אֶת הַמְּקוֹם
שֶׁלָּהּ. בּוֹרֵא עוֹלָם גָּזַר - מִשֶּׁה רַבְּנוּ לֹא
נִכְנָס לְאַרְץ. עֹשֶׂיוֹ הוּא יָדַע שֶׁמִּשֶּׁה
רַבְּנוּ יוֹדַע מָה זֶה כֹּחַ שֶׁל תְּפִלָּה

התחזקתי מכאן

אמונה משתלמת

שלום רב, שמי ישראל

ברצוני לשתף אתכם בסייעתא דשמיא והשגחה פרטית, זכיתי
והנני אברך ונשוי למעלה מ-10 שנים.

וברוך ה' באו הילדים ורצינו לקנות קורת גג אפילו רק
להשקעה, העיקר לקנות.

כמובן נרשמנו אז ל-'מחיר למשתכן' (ז"ל), ועוברת עוד שנה
ועוד הגרלה ולא זכינו לעלות בגורל.

עד שזכינו לא היה ריאלי מבחינת המחיר של אז. אבל בטחנו
בה' יתברך שהכל לטובה, והאמנו שייגיע הזמן המתאים לה'
נזכה. השנים עברו והודיעו ש-'מחיר למשתכן' עומד להסתיים,
ונשארה הגרלה אחת אחרונה.

קבלתי על עצמי לתרום למוסדות של הרב יגאל כהן שליט"א
10,000 ש"ח אם נזכה בהגרלה. ובעיקר שבזכות

הרב שליט"א התחזקנו הרבה באמונה.

ההגרלה התקיימה ו... זכינו במקום ה-150 בדירה. ז"א שאין
סיכוי שנזכה שיש לפנינו
150 זוכים. וכמעט
שהתייאשנו.

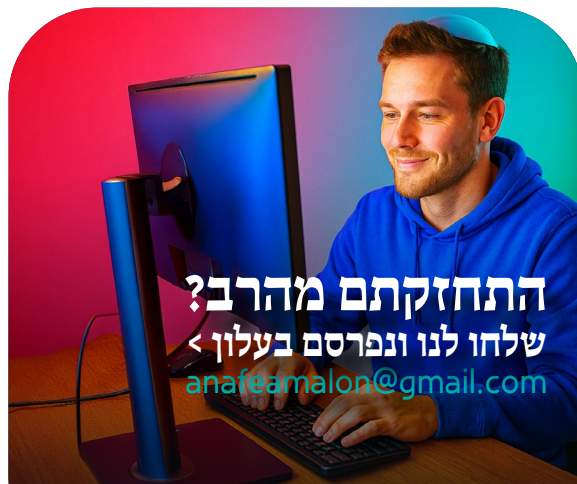
אבל לאחר שבועיים
קבלנו את הטלפון
המיוחל שזכינו בדירה
ענקית בצפון, ועוד
שהיא בנויה כבר,
ז"א תוך פחות משנה
אנו מקבלים מפתח.
תודה רבה לה' על כל
הסייעתא דשמיא, ואני
מודה לרב יגאל שליט"א
על החיזוקים והאמונה
שתמיד משתלמת.

התחזקתם מהרב?

שלחו לנו ונפרסם בעלון <

anaf@amalon@gmail.com

משלחן רבנו

לכבוד גדול מזכה הרבים
בדורנו הגאון המופרסם
ר' יגאל כהן שליט"א.

כבר תקופה של כמה

שנים שאנחנו נוסעים בקיץ עם המשפחה לנופש בחו"ל, והשנה התעוררתי לכך שיש בזה בעיה הלכתית לצאת מארץ ישראל לצורך טיול בלבד, ורציתי לשאול לדעתו הרמה של מו"ר שליט"א.

אברהם לוי פתח תקוה

לכבוד ידידי ורעי הר"ר אברהם לוי הי"ו. פתח תקוה

מה ששאלת אודות יציאה לחו"ל לצורך טיול. הנה חכמנו בגמ' [ע"ז יג. ומקורו בתוספתא שם פ"ה] אמרו אין יוצאין מארץ ישראל לחו"ל, אלא ללמוד תורה ולשאת אשה. וכן פסק הרמב"ם [פ"ה מהלכות מלכים ה"ט] והוסיף שגם לסחורה דהיינו לצורך פרנסה מותר, [ומקורו בירושלמי סנהדרין סוף פ"י]. אולם לצורך טיול בעלמא לא התירו, וכן מוכח בש"ע [או"ח סי' תקלא ס"ה] דלטיול בעלמא אסור. וכן פסק מרן זצ"ל בשו"ת יחווה דעת [ח"ה סי' נז]. אלא שבשו"ת שבט הלוי [ח"ה סי' קכ"ג] כתב להקל שיוצא לראות פלאי הטבע ולא סתם לצורך טיול. ובספר מנחת אשר וויס [במדרש עמ' תע"א] הביא דבריו, וכתב שקשה לסמוך על כך. אלא שהוסיף שם שנראה להקל מתי שאת תועלת המנוחה יוכל לקבל דוקא בחו"ל, כגון בהרי האלפים וכדו', ע"ש בדבריו. ואפשר דבמקרה כזה אף לדעת מרן זצ"ל שסתם לאסור בטיול, אפשר להקל, מאחר ויש צורך בחו"ל דוקא, ולא יכול לעשות כן בארץ הקודש. ושוב שמעתי ממגידי אמת משמיה דבנו מרן הראש"ל שליט"א שבאופן שמרגיש שצריך הטיול דוקא בחו"ל, ונצרך לו הדבר לעבודת השם, אפשר להקל והוא כדבריו.

ויש לציין שפעמים יוצאים אף לקברי צדיקים, כמו שמצוי באירופה, ובמקרה כזה דעת מרן זצ"ל ביחווה דעת שם, שמותר לצאת מהארץ הקודש לצורך כך, דחשיב כצורך מצוה. ולכן במקומות כאלו אפשר יותר להקל.

אך מאחר ובענין זה כל מקרה לגופו, לכן איני רוצה להכריע בלי להכיר את כל הפרטים, והעיקר שיכון לבו לאבינו שבשמים.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

זה טוב לו או לא טוב לו. להתפטר מהעבודה? להתקבל לעבודה? להתחתן עם זו? לא להתחתן עם זו? תתעצץ עם רב. אם הרב יגיד לך שזה טוב לך - תתפלל.

יש פעמים שאדם מתפלל על דברים לא טובים. אדם מתפלל לזכות בהגרלה או מתפלל שהוא יתחתן עם אשה מסיימת, הוא רוצה דוקא את האשה הזאת - זה לא טוב! אז הקדוש ברוך הוא יבלבל אותך כדי לא להתפלל.

אבל כשאדם מתפלל על דברים טובים, על הדברים הנכונים, על הדברים שבורא עולם רוצה לתת לך - אז התפלה שלך הופכת להיות כמו התפלה של משה רבנו. היא שוברת שערים, היא חותרת חתירות, היא מכריחה את הקדוש ברוך הוא להתגלות ולהגיד: "כן, אני נותן לך מה שאמרת מבקש". ה. זה יסוד הבית, תתפלל על זה עד שאמרת מכריח את הקדוש ברוך הוא. בפנה שלך אתה מביא, אתה מוריד לך את מה שרצית.

הפה של יהודי זה כח אדיר, זה כמו פצצת אטום. אבל אנחנו לא יודעים להשתמש בפצצות האלה. אל תתאש בחיים שלך!

שבת שלום ומבורך!

מסבירים שזה ספירות. יש פה הנהגה מדיקת בעולם שלנו. לכל דבר, קצוב מספר שהקדוש ברוך הוא לא יכול להתערב.

למשל: רבי אליעזר חלק על חכמים, ויצאה בת קול מן השמים ואמרה: "מה לכם אצל אליעזר בני שהלכה כמותו?" לכאורה בורא עולם פסק, אני לא מתופח אותו? אמרו לו: "אין משגיחים בבת קול". מדוע? כי בתורה יש כללים - "יחיד ורבים, הלכה כרבים". בורא עולם לא יכול להתערב בזה יותר. כך ההנהגה של בורא עולם בעולם.

לכל דבר בעולם, לפעמים זה לא טוב לך. אבל מבטח לך שאם תעבר את המספר - תקבל. לכן הקדוש ברוך הוא היה חייב לומר לו "רב לך".

רבי נחמן אומר: בורא עולם חייב להתערב. אותו דבר בפסוק של משה - מלאך המות לא יכול לשלט בו עד שלא בא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו. אמר לו: "אנא, הגיעה השעה". אז אמר: "אם אתה אומר, אני מפסיק". אף אחד לא יכול לשלט במשה רבנו, כך היה בתפלה שלו.

זה כח עצום. אל תתאש בחיים שלך! זה מתאים מאד למה שאמר רבי נחמן מברסלב: "אין יאוש בעולם כלל".

בכל משאלות לבכם, תמיד תחשבו אם זה טוב לכם באמת, או תתעצצו עם רב. לפעמים פן אדם לא יודע אם

ענפים

אל

תפספסו

<<<<<

שיעורים מחזקים בשידור חי

אמונה. מוטיבציה. זוגיות. עם הרב יגאל כהן!

בערוץ היוטיוב ענפים

ראשון ורביעי • 19:45

הלכה ואמונה

שלישי • 21:45

השיעור המרכזי לחיים מאושרים

הרב נריה ברבי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת
הלשון

"ושם אחרים לא

ישמע על פיו" (ע"פ שחזת
כ"ג, י"ג)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי אמיד, שלשיעורי תורה הולך תמיד. האם מותר לומר לשון הרע לחברו, על אדם שהחבר אינו מכירו. כגון לדבר על דוד לוי שגר בחו"ל, שאינו יודע לשים לעצמו גבול, ואינו קובע עיתים לתורה, שמפנינים היא יקרה. וגם אינו בא לשיעורים, וכל היום מבלה עם חברים. ואף ששבת הוא שומר, על הלכות בורר הוא עובר, כי אינו חוזר על לימודו, באומר שהעסק מטרידו. אך לטייל תמיד יש לו זמן, ומרגיש בעצמו שהוא מוגן.

ועניתי שאף שהשומע אינו מכירו כלל, אסור להזכיר את שמו של אותו אומלל, שאינו קובע עיתים לתורה, ואינו יודע שזה דבר נורא. כי כל שאינו עושה כן לתועלת, אף שההוא נמצא במדינה אחרת, לשון הרע עליו מתגלגלת. כי אפשר שיפגוש פעם את המדובר, ויוודע הגנאי ששמע עליו בעבר. ואין בדבר הזה גבול, אם המדובר מארץ ישראל או מחו"ל, וכל שיכול לבוא על ידי כך גנות לאותו חבר, על איסור לשון הרע הוא עובר (חוט שני פרק א' ס"ק ג' אות ג' עמוד תל"ב).

ואם אינו מזכיר את שמו של חברו, באופן שלעולם לא יוכל להכירו, מותר לספר את גוף המעשה, בלי לספר מי הוא העושה. כיון שלא יוכל להגיע גנאי לחבר לעולם, איסור לשון הרע פרח ונעלם (חפץ חיים כלל ג' הלכה ד'. שו"ת מנחת פרי רוטנברג ח"ד סי' ס"ב).

ולסיים נאמר דבר חיזוק באהבת ישראל, ובקרוב נזכה לביאת הגואל:

הרב מנחם צבי ברלין, היה יודע את כל אחד להבין. פעם הלך עם כמה מתלמידיו, שהיו בשבילו כמו בניו, לבקר תלמיד שהיה חולה במחלת עור חיצונית, שעליו היה קשה מאוד להביט. כשהגיעו לביקור חולים, הם לא האמינו למה שהם רואים. איך האמא מחבקת ומנשקת את הבן, אף שעליו היה קשה להתבונן, במגולות שעל פניו, ובפצעים שעל ידיו. כשחזרו מן הביקור, הבינו את כל הסיפור. כשאוהבים אדם כמו בן, רואים על פניו רק חן. והפצעים והמגולות, כאילו נעלמות. וסיים ראש הישיבה ואמר לתלמידיו, שעל כל 'פצעים' תכסה אהבת בניו.

נשתדל את כל אחד מעם ישראל לאהוב, ולראות באחר רק את הטוב. אמן ואמן.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

שאל את
הרב

סחטתי לימון לתוך הסלט והגרעינים נפלו לתוך הסלט האם מותר להוציא הגרעינים החוצה?

באופן עקרוני אסור להוציא את הגרעינים מן הסלט כיון שהוא בורר פסולת מתוך האוכל. מכל מקום מותר להוציא הגרעינים אם מוציא עמהם קצת מן הסלט. וכן יכול להוציא הגרעינים על דעת למצוץ מעט מהטעם הבלוע בהם ולאחר מכן מותר לזורקם. (בן איש חי ש"ב פרשת בשלח אות יא. ובמק"א הארכנו בזה).

האם מותר לתת מתנה בשבת ביום הולדת?

אסור לתת מתנה בשבת כיון שהדבר דומה למקח וממכר האסור בשבת, ולכן מה שניתן לעשות במקרה כזה הוא להקנות את המתנה בערב שבת ע"י אדם אחר. או שבזמן שנותנים את המתנה בשבת יכיון המקבל שלא לקנות את המתנה אלא לאחר השבת.

(מרדכי ביצה פ"ב סי' תרעו. ב"י סי' תקכו. מג"א סי' שו"ק טו. משנ"ב שם ס"ק לג. שו"ת יחווה דעת ח"ג סי' כא).

האם מותר להציץ למחשב המונח על השולחן לראות את תוכן הדברים המופיעים על המסך?

אם בעלי המחשב השאירו את המחשב פתוח בצורה שהעוברים ושבים יכולים לראות התוכן הכתוב שם, והוא מקום שיש עוברים ושבים, מותר להסתכל בתוכן המוצג במחשב (כמובן בלי לגעת), אבל באופן בו המחשב מונח בצורה שלא ניתן לראות התוכן המוצג שם, אסור להסתכל בו, וכן אם הוא מונח במקום שבדרך כלל אין עוברים ושבים גם כן אסור להסתכל בו, אלא אם כן נוטל רשות מהבעלים.

(שו"ת מהר"ם מרוטנבורג סי' תרכב. הרמ"א יו"ד סי' שלד סעיף כב. שו"ת משנת יוסף חלק טו סי' רו. ספר דרך אתרים ח"ב סי' קלה).

מה מברכים על סאברס?

ברכתו בורא פרי העץ.

(ע"פ המבואר בגמ' ברכות מ"ע"א. וברא"ש ברכות פ"ו סי' כג).

שעת ערב מאוחרת. גבר ראה אשה עומדת לצד רכבה, בכביש המהיר. היה נראה שהיא צריכה עזרה. הוא עצר את רכבו, ובחיוך לבבי שאל: "את צריכה עזרה?"

"אני כבר שעה עומדת פה, נראה לי שיש לי פנצ'ר, ואני לא יודעת מה לעשות", היא ענתה.

"תני לי לטפל בזה", הוא ענה.

תוך זמן קצר הוא החליף גלגל, והרכב היה מוכן לנסיעה. האשה לא ידעה כיצד להודות לו. "כמה אני צריכה לשלם לך? כל סכום יהיה בסדר", היא אמרה, "עזרת לי מאוד".

"זו הייתה הזכות שלי", הוא ענה. "אם את רוצה לשלם לי, אז בפעם הבאה שתראי מישהו שצריך עזרה, תעזרי את להם, ותחשבי עליי".

היא שאלה לשמו. "בריאן אנדרסון", הוא ענה.

"אני מעריכה, תודה".

היא יצאה לדרך. כדי להרגיע את הלחץ, היא עצרה בבית קפה קטן בקרבת מקום, והזמינה קפה ומאפה. המלצרית שלה הייתה בהריון מתקדם. היא נראתה סחוסה מיום שלם של עבודה, אך התנהגה אליה בסבר פנים יפות מאוד.

אותה אשה אמרה לעצמה, כנראה שהיא ובעלה זוג צעיר, ואם גם במצב של הריון כזה היא עובדת כאן, כנראה שהם צריכים את הכסף. כשהמלצרית הגישה לה את החשבון, האשה כבר לא הייתה. היא רק השאירה לה שטר של 100\$, ומשהו כתוב על המפתח: "את לא חייבת לי כלום. לי עזרו, וחשבתי לעזור גם לך. אם את רוצה להחזיר לי, אל תתני לשרשרת של הטוב הזה להיפסק". מתחת למפתח היה שטר נוסף של 100\$.

המצב הכלכלי שלהם באמת לא היה טוב. כשהמלצרית חזרה מאוחר הביתה, בעלה כבר ישן. היא לחשה לו באוזן, "השם אוהב אותנו, בריאן אנדרסון...".

בפרשת עקב, מופיע הפסוק "כי כאשר ייסר איש את בנו, כך ה' אלוך מייסר". הקב"ה מתייחס אלינו כמו אל בניו. גם כשהוא מייסר אותנו, יש לזה סיבה. תחשבו איך להקל על הסבל של השני. בסופו של דבר העולם עגול, וכמו שאתה מתייחס לשני - כך יתייחסו אליך משמים.

"עשה טוב, והעבר אותו הלאה - כי לפעמים, מעשה קטן יכול להאיר את עולמו של מישהו אחר."

סיפור של שושי

לא בחרתי בסרטן רק לא לאבד את עצמי

שמי שושי, אני בת 42. אמא לארבעה ילדים. לפני שנתיים הרגשתי

כאבים בכל הגוף. אמרתי לעצמי - כנראה

עוד תקופה עמוסה. אבל הגוף שלי ידע שמהו לא בסדר. אחרי כמה בדיקות - הגיע תשובה. קול רגוע מקופת חולים: "היי שושי, את צריכה להגיע לרופא. דחוף".

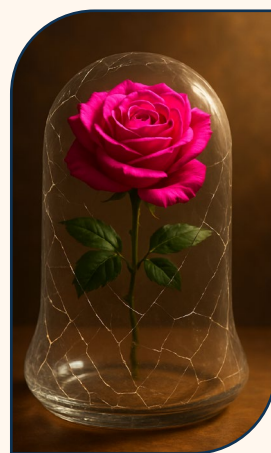
מהר מאוד הבנתי: אלו לא סתם כאבים. זו מחלת הסרטן. גילו אצלי גוש ממאיר. טיפולים. ביופסיה. אולי ניתוח. ואולי... יותר מזה. אני זוכרת את הלילה הראשון אחרי האבחון. שכבתי במיטה, ליד בעלי. שנינו שתקנו. והלב שלי רץ למקומות שאסור לחשוב עליהם: הילדים יגדלו בלי אמא? אני לא אראה חתונות? אני אהיה תלויה באחרים?

דרכים החלו. כימותרפיה. נשירת שיער. בגדים רחבים. תחושת גוף זרה, שבורה. אבל מה שהכי כאב - זה לא הפחד מהמוות. זה האובדן של עצמי. הייתי רגילה להיות אמא נמרצת, מארחת, עובדת. ופתאום - אני שבר כלי. נרדמת באמצע משפט. נלחמת בשביל לקום בבוקר.

אבל דווקא שם בתחתית התחיל משהו חדש. חברה הביאה לי ספר תהילים קטן. אמרתי לה: "אני לא מסוגלת לדבר. אין לי כח." היא ענתה בשקט: "אז רק תחזיקי אותו ביד. אל תילחמי לבד." וזה בדיוק מה שעשיתי.

יום אחרי יום, התפללתי. לא במילים רמות. במבט. בדממה. בדמעות. ובאיזשהו שלב הפסקתי להילחם במחלה, והתחלתי לחיות עם מה שיש. כל יום הפך למתנה. כל חיבוק מהילדים היה נס קטן. כל חיוך - ניצחון.

אחרי שנה הרופאים הודיעו: המחלה בנסיגה. לא נרפאתי לגמרי. אבל קיבלתי חיים במתנה. היום אני יודעת: הסרטן לקח ממני הרבה. אבל הוא גם נתן לי משהו. הוא נתן לי פגישה מחודשת עם הנשמה שלי. הוא גילה לי גם כשאין לי כוחות, וגם כשאני שבורה יש בתוכי משהו שאי אפשר לשבור.

הצטרף להפצת עלוני השבת ותן לעוד משפחות ליהנות מהתוכן ולהתחזק - בזכותך!
| 03-8000-770 |

והלב נוד מחיין
הם חוזרים מהעבודה לסופ"ש, מחכים לערימת העלונים שלך, להתמלא מתכנים מחזקים ומשמחים.
תניח. תפיץ. תפרגן.

שונה ממני ב-180 מעלות. הבטחון, החוזק והעוצמה שהוא שידר, ניכרו בכל רגע ורגע. לא היה נראה שמשוהו מביך או מרגש אותו, התביישתי על המחשבה שחלפה בתוכי אבל היא היתה בלתי נמנעת. הוא היה פשוט שוויצר.

רוב הסעודה נסובה על התוכניות שלו לחתונה ההולכת וקרבה, לבית שהם הולכים להקים. שמות הזמרים הכי גדולים בארץ עלו על השולחן כאילו מצויים היו בכיסו האחורי, ובשיחת טלפון אחת הוא משריין אותם לחתונתו. את חנות החליפות היוקרתית בה ציין שהוא הולך לתפור חליפה מיוחדת למידותיו אפילו לא הכרתי. וכן הלאה והלאה סעודה שלמה.

בסיום הסעודה, רגע לפני ברכת המזון, הוא ביקש רגע את רשות הדיבור (כאילו שכל הסעודה הוא שתק) והחל להגיד תודה לארוסתו, להוריה שהביאוה עד הלום וזיכו אותו להיות חתנה ועוד תשבחות כאלה ואחרות שבסיומן הגיע הרגע עליו רציתי לספר.

הוא הוציא מכיסו קופסת תכשיטים מעוצבת ברמה, ולעיני כולם הגיש אותה לארוסתו. כשהיא פתחה את הקופסא, לא היה אחד בשולחן שלא הסתנוור מהנצנוץ המטורף. הייתה זו שרשרת יהלומים מרהיבה ביופיה, לא היה קשה לפספס שהגודל, הנקיון והחיתוך של כל יהלום היו ברמה הכי גבוהה שיש. אמה של כלתי שרקה בהתפעלות "אוו. מדהים!!!!!!"

הבטתי בארוסתי. היא חייכה בנחמדות, מנסה לפרגן, אבל עיניה היו כבויות. כל המעמד המיותר והמביך הזה נשגב מבינתי.

יש לך? בשמחה. תקנה, תשקיע, תתן. אבל בצד, בשקט, לא ברוח וצלצולים. במיוחד כשאתה יודע שיש כאן עוד כלה בשלחן.

הסעודה הזו, ואירועים רבים שהגיעו בעקבותיה, כאשר בכל הזדמנות אפשרית החתן דגן התאמץ להראות לכולם את רוב עושרו ואת יקר גדולתו, להביא לכלתו מתנות יוקרתיות ומוגזמות, לבוא עם רכבים מנקרי עיניים ולדבר בלי סוף על הנדל"ן שאביו עוסק בו, לא גרמו טוב לאף אחד מאיתנו.

רגע של כנות

מיום ליום שמתי לב שכלתי, הבחורה הנלהבת, הכריזמטית, הדומיננטית, פשוט נכבתה. היא הייתה מגיעה ליציאות שלנו בלי הרבה חשק, הייתה ממעטת לדבר בשיחות הטלפון שלנו, ובאופן כללי נדמה שמצב רוחה היה ברצפה.

מוצאי שבת אחת, לאחר שבת משותפת נוספת עם החתן השני, יצאנו לטייל בשדרה נחמדה בקרבת מקום. כשהתיישבנו על הספסל, ניסיתי לשבור את השתיקה.

"הוא באמת מאוד... אוהב להשוויץ, אה?"

ניכר היה שהיא חיקתה שאפתח את הנושא הזה, כנראה כבר לא יכלה לסבול את הפיל הזה שעמד בינינו תדיר.

היא חייכה בביישנות ומעיניה זלגו דמעות "אני לא רוצה להישמע קטנונית. אני גם לא

כסף, זה לא הכל בחיים

"אני הייתי קצת נבוך, אחרי הכל פעם ראשונה שאני מתארח אצל משפחת הכלה. הוא היה שונה ממני ב-180 מעלות. הבטחון, החוזק והעוצמה שהוא שידר, ניכרו בכל רגע ורגע. הוא היה פשוט שוויצר."

השיער, השעון שלא היה קשה לפספס, ואפילו המשקפיים, בהתחלה חשבתי שזה מראה על סגנון אחר, אולי הוא קצת יותר "מודרני" ממני, אבל לאט לאט התחנן לי העניין. מדובר בבחור שהגיע ממשפחה עם כסף. הרבה מאוד מאוד כסף. זה לא המודרניציה ששינתה את לבושו, הוא פשוט שידר יוקרה.

בהתחלה, כלתי הייתה מאושרת. היא הולכת לעבור את התקופה היפה הזו מלווה יד ביד עם אחותה. כל הקניות, ההכנות, ההתארגנויות, הכל יהיה ביחד. וכפי שכבר אמרתי, תחרות מעולם לא הייתה ביניהן, אז לא היה לה אפילו חשש קל שזה מה שהולך להיות.

רוח וצלצולים

זה התחיל בשבת הראשונה שהתארחנו ביחד. אני הייתי קצת נבוך, אחרי הכל פעם ראשונה שאני מתארח אצל משפחת הכלה. היסוס קל ליווה את תנועותיי, וחשבתי לפני כל מילה שהוצאתי מהפה. הוא היה

זו אמורה היתה להיות התקופה המאושרת בחיי. אחרי 7 פגישות, מגוונות, מעניינות, זורמות, הבנתי שזהו. זו הבחורה שאני רוצה שתהיה לצדי כל חיי, זו הבחורה שאני רוצה שתהיה אם ילדי.

השבוע הראשון שאחרי האירוסין היה מדהים. נפגשנו, הכרנו עוד לעומק, החיוכים עפו באוויר, והכל היה נראה מבטיח.

ואז זה קרה. שבוע אחרי האירוסין שלנו, התארכה אחותה של כלתי.

כלתי ואחותה נולדו בהפרש של שנה בדיוק, ויאמר לזכותן שמעולם לא היתה ביניהן תחרות. הן תמיד כיבדו ופירגנו אחת את השניה, והיו חברות ממש טובות.

אני התרגשתי מאוד מהאירוסין של האחות. שמחתי שגיגע חתן חדש יחד איתי, נעבור את כל הדרך הזו ביחד וזה יכול להפוך את ההסתגלות לקלה בהרבה.

אבל לא ידעתי שהמציאות הולכת להיות שונה בתכלית.

מהרגע הראשון שראיתי אותו, כבר הבנתי שיש בינינו שוני מהותי. הלבוש, צורת

**לגדל
בחוכמה**
הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משד'
ורב שכונות צפון פ"ת

אין מצוה קטנה או גדולה

שם הפרשה "עקב", טומן בחובו משמעות עמוקה. רש"י במקום מבאר ש"עקב" מתייחס למצוות קלות, שאדם "דש בעקביו" - כלומר, אינו מייחס להן חשיבות רבה ומזלזל בהן. התורה באה ללמדנו שדווקא קיום מצוות אלו, שאדם נוטה לזלזל בהן, הוא המפתח לברכה ולשכר. "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם - ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך" (דברים ז, יב). אכן זאת אנו לומדים: אין מצווה קטנה וגדולה. כל מצווה, גם הקלה ביותר, היא רצונו של ה' ובעלת ערך אינסופי. בהשקפה התורנית, זו דרך חיים, אין מקום לשיקול דעת אישי או להבחנה בין מצוות "חשובות" ל"פחות חשובות". כל אחת מהן היא חלק משרשרת הזהב המחברת אותנו לקב"ה, וכולן יחד בונות את קומתנו הרוחנית, והזלזול ולו במצווה אחת עלול למוטט את המבנה כולו.

ומכאן מסר נפלא. כשם שהתורה מדגישה את החשיבות שבקיום מצוות שאדם "דש בעקביו", כך בחינוך ילדים עלינו להקנות להם את ההבנה שכל פרט בעבודת ה' חשוב. לא רק לימוד גמרא בעיון, או תפילה ארוכה, אלא גם נטילת ידיים בכוונה, אמירת ברכת "אשר יצר" בכוונה, הקפדה על ברכות הנהנין וכו' - כל אלו הם נדבכים חיוניים בבניין יראת שמים. חינוך לפרטי פרטים אלו, מונע זלזול ויוצר הרגלים של קדושה. הוא מראה לילד שאין "פינוק" שאפשר לעגל ולוותר, אלא כל מעשיו הינם קיום רצונו של השי"ת.

הפרשה ממשיכה ומזהירה מפני סכנה האורבת: "פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת, ובקרך וצאנך ירבין וכסף זהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה. ורם לבבך ושכחת את ה' אלקיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים" (דברים ח, יב-יד). בזה התורה מזהירה מפני הגאווה והשכחה הנובעות מהשפע והרווחה. הקב"ה מזהיר אותנו שלא ניפול למלכודת ה"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". אלא עלינו לזכור תמיד: "וזכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל" (דברים ח, יח). האדם השלם שהתברך במידת הענוה, מבין שכל מה שיש לו, ובכלל זה יכולותיו וכישרונותיו, אינו אלא פיקדון מאת הבורא. הוא אינו מייחס לעצמו את ההצלחות, אלא מודה לקב"ה על כל חסד וברכה, שבאה לו, ובוה הוא נשאר מחובר למקור הברכה, וממילא הענוה הזו היא הבסיס לקבלת עול מלכות שמיים באמת ובתמים, והיא זו שפותחת את השער לברכות נוספות.

ומכאן מסר נפלא נוסף בחינוך, להחדיר לבן / תלמיד את ההכרה שכל הכישרונות, ההצלחות והשפע שזוכים להם מקורם הוא מהקב"ה. כאשר ילד מצליח בלימודים, מקבל מחמאות או זוכה בהישגים, עלינו ללמדו לומר "הכל מאיתו יתברך". ילד שמבין שכל מה שיש לו הוא מתנה מהשי"ת ידיעה זו תהיה המגן הטוב ביותר עבורו מפני סכנות ה"אני ואפסי עוד", והיא המפתח להמשך צמיחה רוחנית.

את החיבור בינינו, דבר לא יעלה על החוץ שאנחנו מייצרים כשאנחנו ביחד, על האהבה שאנחנו בונים.

אני אף פעם לא ערערתי אחר הבחירות שלי, והפעם יותר מתמיד.

יש לך נשמה מיוחדת. את רגישה לאחר, את מכילה, את לא מתביישת להרגיש, וגם אם את מרגישה קטנה בתקופה הזו, גם אם את מרגישה שאת כביכול "שווה פחות" - זה רק כי את גדולה. באמת.

זוגיות לא נבנית על כסף, על בית גדול או על תכשיט מסנוור. אהבה וחיבור מגיעים דווקא בעקבות מעשים קטנים, מילים טובות, פשטות ויופי.

ואני מכיר את היכולת המדהימה שלנו לראות אחד את השני, מבלי להתבונן החוצה, מה יש לו ומה יש לה, אפילו אם אלו אנשים בקירבה ראשונה עבורנו.

אני סומך על בורא עולם, אני בטוח בנו."

היא הרימה עיניים מופתעות. לא אמרה מילה. רק דמעה קטנה התגלגלה לה מקצה העין. ואז היא חיככה.

"חיכיתי שתגיד משהו כזה", היא אמרה בשקט, "ולא כי לא ידעתי. רק כי הייתי צריכה לשמוע את זה ממך. תודה לך על כך."

החתונה שלנו, שהתקיימה לאחר חודשיים, לא הייתה נוצצת.

אבל היא הייתה מרגשת, אמיתית, סוחפת.

והזוגיות שלנו היא הדבר הכי טוב שיכולתי לאחל לעצמי.

רצוה שתחשוב שאני בחורה שטחית, או כזו שכסף מדבר אליה יותר מדי. אבל כאן זה הרבה מעבר. כל החיים אחותי ואני היינו החברות הכי טובות. הסביבה תמיד התפעמה מהקשר הנדיר שלנו. תמיד הגנו אחת על השנייה, תמיד היינו האחת עבור השנייה. ועכשיו, מאז שהתארסנו, אני מרגישה שהפער בינינו הולך ומעמיק. אני אהיה כנה ואגיד לך שקשה לי. הכמות והערך של המתנות והתכשיטים שהיא מקבלת, הביילויים הגרנדיוזיים שהיא נחשפת אליהם, אני משתדלת שלא לפתח קנאה, אבל זו עבודה יומיומית אצלי. אני גם פוחדת שמהצד שלך זה יהיה קשה, שתיאלץ לחיות באופן תמידי לצד גיס כזה, שמנקה עיניים בכל הזדמנות שהיא, ואני לא יודעת לאן הדברים הללו יכולים להוביל ומה יכול לקרות בעקבותם.

והכי גרוע, שפתאום החברה הכי טובה שלי, זאת שהייתי פורקת לה כל קושי וכל משבר, היא זו שכרגע מושא הבעיה, ואני אפילו לא יכולה לפנות אליה בנושא, לשתף אותה. היא ניגבה את דמעותיה והביטה בי. הבנתי אותה. היא באמת לא בחורה שטחית, אני מכיר אותה. היא בחורה עמוקה, איכותית,

זו שכסף לא מסנוור אותה באופן רגיל. אבל פה זה באמת לא מקרה רגיל.

הבחירה בך

יומיים לאחר מכן קבענו להיפגש, והחלטתי לעשות מעשה.

נסענו ליער מרוחק, מקום שקט ויפהפה. ארזתי פיקניק עם שלל פינוקים, וקניתי כלים יפים לערוך את הכל בצורה מושקעת. בעוד אנחנו יושבים שם, נהנים מהאוכל, מהאוויר, ומהשקט, התרוממתי, והוצאתי מכיסי קופסא. שניה לפני שהגשתי לה אותה פתחתי בכמה מילים:

"אני לא טוב בדיבורים נוצצים, אין לי מילים גבוהות או מחוות של יוקרה. התכשיטים שאני קונה אינם בגודל של חמישה קראט וכפי שאת יודעת, אני מסתובב עם רכבים מרשימים.

אבל יש משהו אחד שאני כן טוב בו, משהו שמאז ומעולם היה החוץ שלי, תכונה שפתחה לי שערים בהרבה סיטואציות בחיי. והתכונה הזו היא יכולת הבחירה שלי. אני יכולה להעיד על עצמי שכמעט תמיד בחרתי נכון, בחרתי בטוב.

והבחירה האחרונה שעשיתי עולה על כולן. הבחירה בך. אני יודע שזכיתי ביהלום הכי גדול, הכי יקר והכי נוצץ בעולם. אני יודע שדבר לא ישווה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך חדשה יהלום תמיד שווה

נוהג היה לומר הצדיק מלוביץ זיע"א: "איש יהודי הוא כעין יהלום. אפילו אם נפל בבוץ ונתלכלך עודנו יהלום. יש קודם כל להרים אותו מן הבוץ, אחר כך לרחצו ולמרק אותו כי אז ישוב זהרו אליו ויתנוצץ".

בן המלך

אמר הרבי מסלונים זיע"א על הפסוק (משלי ג', יא) "מוסר ה' בנ"י המוסר שה' יתברך אומר ליהודי, הרי אתה בנ"י, בן המלך. "אל תמאס" זהו המוסר הגדול ביותר המדבר אל איש יהודי, בכל מצב שהוא. שאפילו אחרי החטאים הגרועים ביותר, הוא עדין בן המלך. לעולם אינו מזניח את בנו, ואינו מתייאש ממנו באיזה מצב שלא יהיה.

אחים יקרים! צריכים לדעת שכל יהודי שעושה מצוה נקרא בן מצוה וכן כל בת ישראל שעושה מצוה נקראת בת מצוה אולם העושה עבירה נקרא בעל עבירה והסיבה לכך אומרים רבותינו ז"ל שעל עבירה עושים תשובה וה' יתברך מכפר אבל מצוה לעולם לא עוזבת את האדם ממש כמו שכן לעולם נקרא בן לאביו ולאמו, אבל בעל ואשה יכולים חס ושלום להתנתק כך זה המצוות שלעולם לא עוזבים את האדם אבל מהעברות אפשר להתנתק.

ה' מקבל כל יהודי, ישנו עידוד גדול מאוד לכל יהודי. המובא בדברי ה"בן איש חי זיע"א (פרשת וישב בהקדמה להלכות חנוכה) "ואי אפשר שיטמע איש ישראל בסיטרא אחרא ויתערב בה לגמרי, אלא סופו לצאת ממנה... כי ה' יתברך חושב מחשבות, לבלתי ידח ממנו נדח"

אחים יקרים! צריכים לדעת שאסור להתייאש משום יהודי בעולם, שהרי יש לכל יהודי ניצוץ קדוש. ואסור גם לשום יהודי להתייאש חס וחלילה, שהרי ה' יתברך מקבל גם את הרחוקים ביותר.

ה' עם ישראל

אחים יקרים! צריכים לדעת, שכל יהודי בכל מקום שהוא נמצא, הוא יקר וחשוב מאוד לה' יתברך. ושום דבר בעולם לא יפריד בין עם ישראל, לה' יתברך.

כמו שנאמר (שיר השירים ח', ז): "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. ונהרות לא יטפווה" שום דבר בעולם לא יפריד בין עם ישראל לה' יתברך. כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסחים פה ע"ב): "אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים" אסור להשבר ולהתייאש חס ושלום. מפני שה' יתברך תמיד נמצא עם כל אחד ואחד.

הרב רפאל אוכיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות האהבה

לא מושלם, אבל שלי

למה זוגות מאושרים חושבים שבן הזוג שלהם לא מושלם

ד"ר אלי פינקל מאוניברסיטת נורת'ווסטרן גילה משהו מפתיע: במחקר שכלל 11,000 זוגות במשך 35 שנה, זוגות במערכות יחסים מאושרות ויציבות דיווחו שבן הזוג שלהם "טוב מאוד" אבל לא "מושלם".

זה נוגד לגמרי את מה שאנחנו רגילים לשמוע. "הוא הגבר המושלם בשבילי!" "היא בדיוק מה שחלמתי עליו!" אבל המחקר מראה שדווקא זוגות שחושבים ככה נוטים יותר להתפרק.

למה? כשחושבים שמישהו מושלם, כל טעות קטנה הופכת לעזוזה. "רגע, הוא לא אמור להשאיר גרביים על הרצפה! הוא מושלם!" אבל כשיודעים מראש שיש חסרונות, הופכים סלחנים ומציאותיים יותר.

זה מזכיר את הסיפור הידוע על רבי עקיבא ואשתו רחל. כשרחל הייתה עשירה והוא רועה פשוט, האבא שלה ניתק קשר איתה. היא ידעה שנישאת לאדם שאין לו כלום, שצריך ללמוד הכל מההתחלה. רק היו לו מידות טובות, נקודת אור בתוך ים של חוסר כביכול. בדיוק בגלל זה היא יכלה לתמוך בו 24 שנה בעוני מר, עד שהפך לרבי עקיבא שאנחנו מכירים.

לעומת זאת, אם היא הייתה מצפה ל"בעל מושלם מהיום הראשון", הסיפור היה נגמר אחרי שבוע.

בחיי היומיום זה נראה ככה: שרה ויוסי נשואים עשר שנים. "הוא לא מושלם", אומרת שרה, "הוא שוכח תאריכים, לא מבין רמזים, ולפעמים נרדם בסלון עם הפה פתוח. אבל הוא אדם טוב, אבא נפלא, ועובד קשה בשבילנו."

השאלה היא: מה יותר בריא? לחשוב "הוא מושלם ואני אוהבת אותו" או "הוא לא מושלם ואני בחרתי לאהוב אותו"?

המחקר של פינקל ברור: האפשרות השנייה מובילה לנישואין יציבים יותר. למה? כי אהבה שמבוססת על מציאות, חזקה יותר מאהבה שמבוססת על אשליות. כשיודעים את החסרונות ובוחרים לאהוב בכל זאת - זו אהבה אמיתית. כי בסופו של דבר, שלמות לא נמדדת בהעדר פגמים, אלא ביכולת לאהוב למרות הפגמים. זו האהבה שמחזיקה מעמד 50 שנה.

150 שיעורים נבחרים
של הרב יגאל כהן

עכשיו > בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה

לפרטים > 03-8000-770

הגיע
מלאים
מקום

מפנקסו של מחנך ליטוף של אמא

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת
"שלום רב" באשדוד

מדי שבת הרב אחיה עובדיה

מתוך ספרו של
מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

ואנכי לא אשכחך

ההפטרה השבת: "ותאמר ציון עזבי ה', וה' שכחני". מה הקשר? כי שבוע שעבר קראנו בהפטרה "נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם". ה' אומר לנביאים לנחם את עם ישראל, אבל הוא בעצמו אינו הולך לנחם אותם. לכן עכשיו "ותאמר ציון עזבי ה'" - הוא לא נחם אותי. ועל זה ה' עונה: "התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה, גם אלה תשכחנה ואנכי לא אשכחך". לא שכחתי את עם ישראל. "התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה" - תעזוב את האהבה שלה לִבְנָהּ, יכול להיות דבר כזה! ובכל זאת "גם אלה תשכחנה ואנכי לא אשכחך", אפילו אשה יכולה לשכוח את בנה, אבל "ואנכי לא אשכחך".

והמשפט הזה - "גם אלה תשכחנה" לא היה מובן, איך יתכן שהורים ישכחו את ילדיהם? לא היה מובן עד לפני שבוע-שבועיים שהיה מקרה באחד שאשתו התקשרה אליו ואמרה לו: היום אני יכולה לקחת את הילדה שלנו לגן, תקח אותה במקומי. לקח אותה ברכב, ובמקום לקחת אותה לגן, נסע אתה לעבודה שלו, ושכח אותה באוטו. אחר כך בצהריים אשתו התקשרה אליו ואמרה לו: לך תחזיר את הילדה מהגן. הלך לגן ושאל את הגננת איפה הילדה שלו, אמרה לו: אשתך לא הביאה את הילדה. איך יכול להיות? התחיל לחשוב, וזוכר שהיום אשתו אמרה לו להחליף אותה, והוא שכח את הילדה, והיא חמש שעות (!) ברכב בשמש יוקדת. רוב הסיכויים שהיא כבר מתה. רץ לרכב וראה את הילדה מעולפת, אבל חיה. הזמין מיד אמבולנס, וטיפלו בה והחזירו אותה לחיים.

והאדם הזה מספר שבביליל שלפני כן ראה בחלומו את הרב עובדיה, והוא ראה בבית דין של מעלה שגזרו על הבת שלו מוות, ואז הרב עובדיה אמר להם: למה שהיא תמות? אביה עושה הרבה זיכוי הרבים, מחלק 'סטקיקים' של חיזוק - "הושיעה את עמך וברך את נחלתך", "השבת היא הלב של ישראל". בזכות זיכוי הרבים שהוא עושה, אני מבקש ("אני מבקש", זו השפה של הרב עובדיה) שתשאירו אותה בחיים. ובאמת ככה היה. זה מה שהפסוק אומר, "גם אלה תשכחנה". איך יתכן שישכחו? - שישכחו ברכב. "גם אלה תשכחנה, ואנכי - אם תעשו רצון ה' - לא אשכחך".

סיפר הגאון רבי ישאל מאיר לאו שליט"א במהלך מלחמת יום הכיפורים הגיעו לבית החולים איכילוב 475 פצועים קשה ביותר, אשר הובאו מהחזית הדרומית. הפצועים קל ובינוני הגיעו ל"סורוקה" בבאר-שבע ול"ברזילי" באשקלון. הפצועים-קשה הוטסו במסוקים ל"איכילוב". רובם סבלו מכוויות קשות ביותר, היו ביניהם פגועי ראש, פגועי עמוד שדרה ופצועי עיניים. במחלקות הכירורגיות עבדו הצוותים סביב השעון במסירות-נפש שאין כדוגמתה. שעות אינסופיות עשיתי בבית-החולים, בעיקר במחלקה הכירורגית של פרופסור ויזניצר, שבה אושפזו שרופי הטנקים. הם זעקו, כבני-אדם הסובלים כאבי תופת. אי-אפשר לתאר את זעקות השבר שלהם, כשהלכו לראשונה למקלחת, לאחר שהפרופסור פלשקס המנוח השתיל להם עור חדש. צרחות כאלה לא שמעתי מעודי.

באחד מחדרי המחלקה הכירורגית שכבו ארבעה שריזורים, שנשרפו כמעט כליל בטנקים. אחד מהם זעק זעקות כאלה, שאיני יודע עד היום מאין שאב את הכוחות להשמיע אותן. למרות כמויות המורפיום שהוכנסו לגופו. התחננו שישמור על מעט שקט, שלא יפריע לשלושת חבריו לחדר להירדם - ללא הועיל. גם ההסברים שכך לא יוכל להחלים, כשלו. ברגע אחד, חדל הבחור אפילו לייבב. שוועות השבר שלו נדמו. נבהלתי מהשקט הפתאומי שכבש את החדר. חששתי שמא קרה משהו נורא. פחדתי אפילו להישיר מבט לעבר מיטתו, כדי שלא יאומת החשש הנורא מכל.

אבל - לא. הפצוע נרדם וישן שנת ישרים. שלושה מוזרה ירדה על פניו השרופות ולא נותר רמז לצרחות האימתניות שהעידו על סבלו הנורא. התברר כי אמו, שלא משה ממיטת בנה, מצאה בין שתי זרועותיו פיסת עור זעירה, סנטימטרים אחדים גדולה, שהיתה כולה שלו, ללא כוויות וללא השתלות. האם החלה ללטף את פיסת העור הלא-פגועה וחזרה שוב ושוב על שמו. "אמא פה. תירגע בן שלי, תירגע", חזרה ואמרה לו, כשהיא איננה חדלה ללטף את פיסת עורו הבריאה ומתאמצת בקושי רב לכבוש את בכיה. רק מילותיה וניגונן האמהי, האוהב והמוכר, הביאו מנוח לנפשו המיוסרת. רק אז עצם לבסוף את עיניו, והביא מרגוע לנפשו.

המסר אלינו כהורים ובעיקר כאמא הוא עצום, מה הכוח של 'אשרי יולדתך' מחד, ומאידיך גיסא כמה זה מחייב את כאמא וגם אבא העוצמה החוסן כל מה שיש ויהיה בעתיד של הילד/ה שלכם נמצא אצלכם זה מחייב אך מחזק.

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר
מראשי ישיבת "מבקשי פניך"

מנהיגות בבני מזל אריה

במאמר שלנו נלמד כיצד בני מזל אריה יוכלו לאזן ולהעצים את מידת המלכות והמנהיגות שלהם, וכיצד יפעילו את יסוד האש שבתוכם, שרוצה תמיד לנסוק עוד ועוד מעלה, אבל באופן שמתחבר מצוין לפנימיות שלהם, ומה שיתן מענה נעים לנפש.

האריה הוא מלך, ומלך-מלשון מוליך, שמוליך את בני מלכותו, וזה גם בעצם מנהיג, כל בעל משפחה הוא מנהיג בביתו, כל מנהל הוא מנהיג בעבודתו. כמו שכתבנו במאמר הראשון שאחת ההתמודדויות של מנהיגים ומלכים היא שמיעת ביקורת, או אי ציות להוראותיהם, שזו תוצאה של שני שלבים:

א. מהבנה שהם צריכים להיות למעלה. ב. מהבנה שהביקורת מורידה אותם למטה. ולכן פעמים שהם ירמסו את סובביהם שזו בעצם גאוה, אבל אם הם יעברו לרוממות של ענווה אז הם ירגישו

למעלה ולא ירגישו שהביקורת מורידה אותם אלא להיפך, מנהיג אמיתי זה מי שמזהה את מעלות סובביו ומעצים אותם, שרוצה שהם יגיעו רחוק ולא מרגיש שזה על חשבונם, מנהיג זה מי שאוהב להקשיב לאנשים תחתיו כי זה נותן להם חוסן, וכך הוא יכיר אותם וידע לרומם אותם, אבל הוא חייב לעבור מגאווה לענווה ולא להרגיש מותקף ונרמס, וכך יסוד האש שלו תעלה ותרומם את כולם סביבו וכולם ירצו להיות בסביבתו. וכך היו מלכי ישראל ומנהיגיו כגון, משה רבנו, דוד המלך ועוד רבים, בעצם לזכור שלהיות שפל מול האחרים זה לא מוריד אותי, כי אני מכובד ואין איך להוריד אותי.

עכשיו צריכים אנו להנגיש זאת בזוגיות וחיי המשפחה ומקום העבודה וכו' בצורה יותר מוחשית. את זה נעשה במאמר הבא בס"ד.

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות
באמונה

התרופה לכל הייסורים בעולם

אין אדם שלא עובר ייסורים. הדבר הכי חשוב שעל כל אדם לזכור שהוא בא לעולם הזה כדי לעבוד. כן כן, באנו לעבוד! לתקן! לשנות! אומרים שאם היו מבטלים את קיומה של בריה אחת מכל האנשים שחיים וחיו בעולם מאז תחילת קיומו ועד היום, בורא עולם היה צריך לברוא את כל העולם מבראשית היות ולכל בריה יש תפקיד מסוים ומדויק, כל בריה חשובה עד כדי כך שהעולם לא יכול להתקיים בלעדיה! על כן, עלינו להבין שיש לנו חלק בקיומו של העולם, יש לנו עבודה לעשות והעבודה הזאת היא עבודה קשה, לעיתים קשה מאוד... אך כגודל הקושי, כך גודל השכר. לא קיים אדם בעולם שלא עובר ייסורים, לעיתים כדי לתקן את עצמך את חייבת להתחיל מהתחלה, מלמטה, אם הבנייה של מבנה כלשהו מסורבלת ולא יציבה מספיק, חייבים לפרק הכל ולהתחיל מהתחלה, אחרת יבוא יום והבניין יתמוטט... לפעמים חייבים להתחיל מהתחלה. אז את מתמודדת עם קשיים בחיים ולא תמיד מכירה את הכלים שיכולים לעזור לך לעבור אותם, מה שגורם ליסודות של בניין חייך להיות רעועים ולא יציבים מספיק, עד כדי כך שאת מרגישה שאת עומדת להתמוטט... את בטוחה שאין לך את הכוחות להתמודד, שהקושי הזה שנפל עלייך בפתאומיות

גדול עלייך מדי, שאת עוד רגע מרימה ידיים, עוד רגע את מוותרת על הכל, מוותרת על החיים, מוותרת על עצמך... שוכחת דבר אחד שאם תזכרי אותו תמיד, לנצח תהיה חזקה: אנחנו לא שולטות בעולם. זה אחד הדברים שהכי חזקו אותי בתהליך התשובה שלי. תמיד חשבתי שהכל בידיים שלי, שאני מחליטה מה יקרה, עם מי ומתי, שהדברים צריכים לקרות בדיוק כמו שאני רוצה אחרת זה לא מתאים לי, פשוט הייתי בטוחה שאני שולטת בעולם שלי. 3. בכל פעם שמהוה לא הלך כפי שרציתי, הייתי מתאכזבת, בעיקר מעצמי... הייתי רואה בזה כישלון אישי שלי, אם משהו היה קורה בדרך אחרת ממה שאני רציתי שיקרה, הייתי מפרשת את זה כתבוסה ורודפת את עצמי על זה תקופות ארוכות, מאבדת את האמונה שלי בעצמי, את הביטחון, גרמתי לעצמי לשכוח את כל מה שטוב בי וראיתי רק את הרע, את הנפילות, את המלחמות בהן הפסדתי. אנחנו לא שולטות בעולם! לא מעט פעמים את רוצה משהו ובפועל קורה אחרת, אבל ביום שתביני שזה לא בידיים שלך, שאת לא מחליטה אם זה יתגשם או לא, שיש מישהו אחר ששולט בעולם והוא מחליט מה יקרה לפי מה שהכי טוב בשבילך, אז באמת תצאי לחופשי!

לשנות את המזל

הגאווה היא עיקר הבעיה שלנו. אנחנו מסרבות לקבל את זה שזה לא בידיים שלנו, אנו בטוחות שההצלחה שלנו תלויה בנו, שהשגנו כמו ידנו את כל מה שיש לנו (על כן גם רודפות את עצמנו על מה שאין), שאנו הכי חכמות ויודעות הכי טוב, קשה לנו לשחרר ולהגיד: "אבא, אני הקטנה לא יודעת כלום, רק יודעת שאתה רוצה שיהיה לי טוב אז אני מבטלת את כל מה שאני רוצה ומקבלת באהבה כל מה שאתה נותן לי, כי זה אולי לא מה שאני רוצה אבל זה בוודאות מה שאני צריכה". את יכולה לשנות את המזל שלך שיהפוך להיות הכי טוב בעולם אם רק תשחררי ותראי לאבא שאת בוטחת בו, סומכת עליו בלב שלם שהוא ייתן לך את הטוב ביותר ואם את שמה את מבטחך בו - הוא לא יאכזב אותך כי הוא הבטיח: "השליך על ה' יהבך והוא יכלכלך" (תהילים, נה) - והאמיני לי, יש לו מילה. אז גם כשכואב, גם כשקשה, גם כשמרגיש שזהו, אין יותר כוח, שימי ראש על אבא. נכון, אנחנו לא תמיד רואות ומבינות מה טוב בדבר הזה שאני עוברת, אבל ברגע שאני מבינה ויודעת שהקברניט של מטוס חיי הוא אבא שלי, לא משנה כמה כיסי אויר יהיו בדרך, אני אשען אחורה ואיהנה מהדרך, כי כשאבא שלי הוא הטייס אני פשוט יודעת שהוא ייקח אותי בדיוק לאן שאני צריכה להגיע וזה יהיה המקום הטוב ביותר בעולם בשבילי.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר ללבוש הבגדים קודם נטילת ידיים של בוקר?

לפי הדין מותר ללבוש בגדים קודם נטילת ידיים של בוקר, ורק צריך להימנע מלגעת במאכלים או משקים קודם נטילת ידיים של בוקר.

הכנתי 2 קילו בצק ואני רוצה לעשות הפרשת חלה. כמה צריך להפריש?

לפי ההלכה אין שיעור להפרשת חלה אלא מפרישים מעט מן הבצק אפילו חתיכה קטנה כל שהוא.

האם מותר לשים לילד קטן מתחת למיטה מחמת כדי להרגיעו?

לכתחילה לא ראוי לעשות כן מפני ששורה רוח רעה על המאכל, אבל במקום צורך ניתן להקל בילדים קטנים.

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

כלי מחזיק ברכה

מי לא רוצה ברכה? מי לא צריכה סיעתא דשמיא? כשהברכה נמצאת במעשה ידינו, הכל נעים, רגוע - הולך חלק. וכשאין ברכה - גם אם יש הרבה כסף זה לא עוזר, העשייה רבה אבל תמיד מרגישים בה חוסר סיפוק, חוסר הצלחה... בקיצור, לא הולך.

כולנו מכירות איך זה מרגיש כשיש ברכה במאכלים או כשאין ברכה, שנכנסת משכורת שמספיקה עד חודש הבא, או שנגמרת תוך יומיים.

הקב"ה אומר שצריך לשים את הברכה בתוך כלי, היא צריכה להיות מוגבלת, בתוך כלי שיחזיק אותה.

ולכן גם כשאנחנו ממש מתפללות חזק, והקב"ה רוצה ונותן ברכה - ברגע שאין שלום בתחומים אחרים, הברכה פשוט מתנפצת על הרצפה, היא נופלת, אין כלי שיחזיק אותה. ומדוע? כי אין שלום. אז מה זה שלום? איפה משיגים אותו? איפה שהכי קשה לך, במקום שפגעו בך ולא עשו כפי שציפית

או רצית - שם, הקב"ה מצפה ממך לעבוד על המידות כמו ילדה גדולה ולהשלים. לזרום ולאהוב, להבין שזה חשוב, שתלוי בזה כל כך הרבה חסד שצריך להגיע אלייך. החכמה היא להוכיח לקב"ה שגם כשקשה לי אני מתעקשת על השלום, לא בשבילי, בשבילו.

אם היינו מבינות עד כמה זה יועיל לנו שתהיה לנו ברכה במעשה ידינו ובממוננו, אין שום סיכוי שהיינו ממשיכות עם הפרצופים לחמות או לאחות, ולא היינו יותר לעולם רבות עם מישהי לרגע בעבודה. גם על דברים חשובים מאוד.

ונכון, זה קל לכתוב זאת אך קשה ליישום. אנחנו בני אדם, קשה לנו להעביר על המידות בכל סיטואציה, ישנם מקומות שהכעס מתפרץ לנו באופן טבעי, או שאת נעלבת ממשוהו בלי לשלוט בזה. זה נכון, זו עבודה וזה קשה. אבל זה משתלם. והקב"ה מעביר לו על כל פשעיו...

על ידי כך נחדד את האמונה שאף אחד לא יכול לפגוע בי אם לא רצון השם שכן יקרה. ככה מוציאים את הצד השני מהמשוואה, היא לא אשמה שהיא העליבה אותי, היא רק שליחה של השם, שאוהב אותנו כל כך. נטפל בזה מולו ולא מול בשר ודם.

ברוך השם שיש תשובה לכל בעיה בתורה הקדושה. שבת שלום!

מקובל אני מרבתי ישמרם אל, שכל הזהיר בברכת המזון מזונותיו מצויין לו בכבוד כל ימיו". התשב"ץ מביא כי כל האותיות מוזכרות בברכת המזון, מלבד האות 'ף'. הסיבה לכך היא ש"כל מי שבירך ברכת המזון בכוונה, אין שולט בו לא חרון אף ולא שצף, ולא קצף, הכוונה שאין מלאך המוות שולט בו בשעתה וכוונתה..."

אדם שנוטל ידיים קודם הסעודה מברך: "על נטילת ידיים" - ראשי תיבות 'עני'. אדם הנזהר ליטול ידייו לפני הסעודה וזהיר בברכת המזון - ניצל מעניות! וצריך ליטול עם שפע של מים, ראשי תיבות: "מעושר מתנות ידיך", כמו שהעיד רב חסדא על עצמו, שכיוון שהיה מקפיד ליטול ידיים עם הרבה מים, נתנו לו מן השמיים עשירות...

לכן אחותי, אל תתעצלי! גם אם את אוכלת סביבת אנשים שלא נוטלים ידיים או מברכים - שזה לא יפריע לך להקפיד על נטילת ידיים ועל ברכת המזון בשמחה, שהרי שני אלו צינורות עיקריים בשפע של האדם... כדי שתחול בסיעתא דשמיא הברכה, חשוב שנלמד לנהוג בכבוד בלחם!

ובמידה ונשארו שאריות חלה בשולחן או שסיימת את הכריך שלך ונשאר בו עוד-אספי את השאריות לשקית נפרדת משאר דברי האשפה. כשתרצי לזרוק, נשקי והניחי במכובדות בפח את השקית עם הלחם, זכרי שמי שמתנהג במכובדות בלחם, הקב"ה ינהג איתו במכובדות ב"לחם" (פרנסתו ומזונו) שלו...

סגולה לפרנסה

בפרשה שלנו, התורה מצווה על עניין ברכת המזון: "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוהיך". זהו למעשה הציווי לברך ברכת המזון לאחר שאנו אוכלות לחם. בניגוד לשאר ברכות הנהגין שאנחנו מברכות לפני אכילה ושתייה שהן מדברגן, ברכת המזון היא דאורייתא. הכוונה, ציווי מהתורה ממש! מי בדור הזה לא צריך פרנסה? כולם ודאי! אלו ימות משיח בעזרת השם ואנחנו כבר יכולות לראות ש"היוקר יאמיר"... המחיה נהיית יקרה וקשה מאוד... וזה מביא אותנו הרבה פעמים לחפש "סגולות" עבור פרנסה בשפע ורווח.

והרי לנו הסגולה הכי טובה! ברכת המזון בכוונה, בשמחה ומתוך סידור. לקרוא בבירור וכוונה מילה במילה, זה לא לוקח יותר מ-4 דקות... והרווח עצום! זו היא ה-סגולה לפרנסה טובה. הפסוק שמוכיח זאת הוא: "ברכת ה' היא תעשיר, ולא יוסיף עצב עמה" כלומר, ברכת המזון, תזכה את המברך לעושר בתנאי שהוא לא יוסיף עימה עצב ויברך מתוך שמחה. ספר החינוך כותב: "כך

"סיפורי תנ"ך ענפים"

זו לא עוד אגדה זה כבר

סיפורי תנ"ך אחר

"סיפורי תנ"ך" היא סדרת אנימציה חדשנית עם תוכן חינוכי, ערכי ורוחני שילדים יאהבו והורים יוכלו לסמוך עליו.

יגל לנוער

את הספר המתוק. הדוב עט על השלל, תחב את ראשו בין בדי הספר, דפדף בגסות וליקק ברעבתנות את הדבש.

כעבור שבועיים נראה שהדוב כבר קלט את העניין.

היום הגדול הגיע. הפריץ כינס את חבריו באולם המפואר באחוותו, איש איש ודובו. הדוב של זה רקד, הדוב של האחר עשה גלגול, ודוב אחד הפתיע את כולם שידע להרים כוס מבלי לשפוך מאומה מתכולתה.

ואז הורה הפריץ למושקה לעלות אל הבמה. מושקה נכנס, מוביל אחריה את דובו של הפריץ עטוף בבד רחב דמוי טלית.

הוא הושיט לו את הספר, וההצגה החלה. הדוב דפדף בספר, תחב את ראשו בין הדפים והשמיע נהמות רמות. דף ועוד דף, מחפש ונוהם. איה הדבש?!

הוא הפך בעצבנות עוד דף, ועוד אחד, ומשלא מצא את מבוקשו הוא זרק את הספר והתיישב באכזבה.

כול הנוכחים מחאו כפיים סוערות.

רק הפריץ הביע מורת רוח מהעבודה של מושקה.

"זה ממש לא נראה כמו תפלה!", רטן הפריץ, "הדוב רק נהם ודפדף. אני ציפיתי שהוא יתפלל כמוך - שיתנדנד בדבקות וימלמל אל השמים".

חיך מושקה ואמר: "אדוני, כדי להתפלל כמו יהודי, צריך להבין שהמתיקות היא לא רק בספר - היא בעיקר בלב!".

התרגלו להתפלל על אוטומט. פותחים סידור, מדפדפים,

נוהמים... אבל מה עם הלב?

התפלה היא לא פעולה טכנית אלא פגישה אישית עם בורא העולם, עם אבא שמחכה לשיחה - לא לדקלום...

ה' ממתין לתפלתנו כאבא המצפה לשעת איכות עם בנו אהובו. ממש כך.

ה' הוא אבא טוב - ואנחנו בנים. לא דובים.

אז איך התפלה שלכם?

בכתפיו. "בהצלחה עם זה" אמר ביושב, והמשיך בדרכו.

אך הפריץ עצר בעדו.

"לא הבנת, מושקה", הרעים הפריץ בקולו, "אתה הוא זה שיאלף את הדוב שלי שידע להתפלל, ברור?".

פניו של מושקה החווירו. "מ..

מה?!", הוא גמגם.

הפריץ שילב את ידיו מאחורי גבו ואמר בקור: "בדיוק מה ששמעת. בעוד שבועיים תגיע אלי משלחת פריצים חשופים. כל אחד מהם יביא את הדוב שלו ויראה מה הוא מאולף לעשות. אני רוצה להדהים את כולם שהדוב שלי אפילו יודע להתפלל כמו יהודי!".

עיניו של מושקה כמעט נשמטו מחוריהן בתדהמה.

"ומה אם לא אצליח?", שאל מושקה בחשש.

"אהה", נענה הפריץ בחיוך מרושע, "אתה תפסיד כמובן את מקום עבודתך, ובנוסף אתה ומשפחתך גם תגורשו מהכפר".

מושקה צעד לביתו מהורהר והמום, וכשנכנס לחצרו - כמעט התעלף...

הוא כבר ניצב שם. ענק ואימתני, חי ונושם, דוב אמיתי, קשור בשלשלת ברזל.

"נו, דובי, אתה מוכן להתפלל?", פלט מושקה בהלצה בניסיון להפיג את הפחד.

בתגובה פלט הדוב נהמה קולנית ומושקה נס לביתו בבהלה.

'איך אפשר ללמד את היצור הזה משהו?!", הרהר מושקה לעצמו בחוסר אונים.

ולפתע הבזיקה בראשו תוכנית.

מושקה שלף ספר סיפורים עבה, מרח את דפיו בדבש והגיש לדוב בזהירות.

הדוב נטל את הספר, פתח, הריח, ליקק - ומרגע שטעם, הוא החל לדפדף בניסיון למצוא עוד מהנזול הסמיך והמתוק.

מושקה היה מרוצה מהתוצאה. הוא אפילו שקל הסבת מקצוע כל הדרך אל הפונדק.

לעת ערב שב מושקה הביתה ושוב הגיש לדוב

חיזוק לנוער

הרב אברהם יצחק מחבר הספר "בכל לבי דרשתך"

תפילתו של דוב

בכפר כלשהו התגורר מושקה. יהודי טוב, איש פשוט שחבר פונדק מהפריץ וחי בצניעות עם אשתו וילדיו.

בוקר אחד, יצא מושקה כהרגלו אל שולי החורשה כדי להתפלל ולשיח עם קונו. הוא ניצב שם לבדו מול יריעת שמי תכלת, עטור בתפלין ועטוף בטלית שהתנופפה ברוח, והשתפך מעומק לב בתפלה נרגשת.

באותה שעה, צפה בו הפריץ ממרפסת אחוזתו. משהו במראה הזה - יהודי העומד ומדבר עם השמים כמשיח עם רעהו - ריתק אותו.

כעבור שעה, כשמושקה חזר לביתו, הפריץ עצר אותו וסיפר בעניינים נוצצות, שתפלתו בחורשה הציתה לו רעיון מבריק.

"יש לי דוב מאולף", סיפר הפריץ בהתלהבות. "הוא רוקד, מוחא כפיים, עושה כל מה שדובים בקרקס עושים. אבל זה מה שכל הדובים המאולפים עושים, וזה כבר משעמם אותי. אני רוצה שהדוב שלי יתפלל - כמוך!".

מושקה הרים גבה ומשך

חסד

גם כשקצת קשה

שבת שלום אחים צדיקים ואהובים

השבת נלמד מהמשנה בפרקי אבות את הדבר השלישי: "ועל גמילות חסדים".

מה זה 'גמילות חסדים'?

לעזור לאחר, להיטיב, לחשוב על מישהו אחר חוץ מעצמי.

אבל מה אם קשה לי איתו? אם הוא שונה ממני, לא נעים לי איתו, או שפשוט לא מתחבר?

דווקא אז - זהו חסד אמיתי.

חסד זה לא רק כשנזון - אלא כשאתה מתגבר, כשאתה רואה את השני לא כזר, אלא כאח.

חסד זה גם לשפוט מישהו לטובה - גם אם אתה בטוח שהוא טועה.

ליותר לפעמים על האגו, על הנוחות, כדי לשמח מישהו אחר. זה יכול להיות חיוך, הקשבה, עזרה קטנה - או פשוט להיות שם כשצריך. תחשוב: אם אתה היית בצד השני - לא היית רוצה שיעשו זאת בשבילך?

העולם לא עומד רק על רעיונות - הוא עומד על 'לב טוב'. ועל צעדים קטנים של חסד - דווקא כשקצת קשה.

שבת שלום ומלאה באהבת חנים!

הרב יהונתן פרטוש רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

בפארק

אמת

פרק 20 תקציר:

אלי וטובי פלויס את גדי הסובל לנתוח בארצות הברית. פשהם נזמרים אחרי הפנתה הנעלם כגינים לסעודה טונה. אלי פצטנר לפדוססור. טובלי כנגל את השבב של גדי, וטולה לאלי פסרים טאנים נקלטים. טובלי פבין טעליו לנטל גס את השבב של אלי. בבית החולים הכוסאים כוצאים גוף זכ פראסו של גדי. באזור הלונה פארק נערך חפוט פסטנתי.

במשדרי הפארק.

הנה הילדים...

אני פשוט לא יכול להאמין שדבר כזה קרה בפארק הנפלא שלנו. אי סו סד. אוקי. עכשו תוכלו לראות הכל במצלמות המבטחה שלנו.

לא הם ממהרים?

הם יצאו משטח הפארק. המצלמות כבר לא מצלמות שם.

הוא! הב הב הב!

אכל גלר לבדק שם! נהפה כל אכן!

דוג! תהיה רציני! אנחנו חייבים למצא את הילדים!

נו באמת, דוג דוג, מה אתה משתולל? חושב שהילדים נבלעו באדמה?

ק
מ
ה
ק
ס

הילד/ה הזוכה

נעה טוילי
מתל אביב

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת שלח
ספר עובדיה שהוא פרק אחד 211 פסוקים

נראה אותך

?

איזה סימן הכי ארוך
בשלחן ערוך?

פרשת שבוע אירק

פרשת עקב

האם אתם יודעים שהדברים הכי קטנים יכולים לעשות את הדברים הכי גדולים?

בפרשת "עקב", התורה מספרת לנו משהו מדהים. המילה "עקב" כמו העקב - החלק הכי קטן ברגל שלנו! משה רבנו אומר לעם ישראל: "אם תשמרו את המצוות הקטנות - עקב תשמעון - אז הקב"ה יעשה עבורכם נסים גדולים!"

זה כמו לבנות מגדל לגו ענק. אתם מתחילים מקוביית לגו אחת קטנטנה, ואחר כך עוד אחת, ועוד אחת ובסוף יש לכם מגדל מדהים!

איזה מצוות קטנות יש לנו? להגיד "תודה" ו"סליחה", לעזור לחבר שנפל, לשתף צעצוע, להקשיב להורים, להגיד ברכה לפני שאוכלים. דברים קטנים, נכון?

אבל כשאנחנו עושים את כל הדברים הקטנים האלה כל יום, משהו קסום קורה! הבית שלנו נהיה יותר שמח, החברים שלנו אוהבים אותנו יותר, וההורים שלנו גאים בנו. כל הדברים הקטנים יוצרים חיים גדולים ויפים!

הקב"ה אוהב כשאנחנו שמים לב לדברים הקטנים, כי זה מראה שאכפת לנו מהכל - גם מהדברים שאף אחד לא רואה.

ילדים יקרים, בורא עולם מצפה מאיתנו לא לזלזל בדברים קטנים - כל מילה טובה, כל מעשה נחמד, כל חיוך קטן יוצר עולם יפה יותר. שבת שלום ומבורך.

ואמיר מויאל!

חבר שלי חופף את השיער עם קפה. האמת זה מעורר כינה

ראיתי מישהו מהממשלה קונה רק סדין אמרתי לו חבר, קנה סט!

מצאו 10 הזאים

מה

הפסוק למען צפרלה

הילד/ה הזוכה
נהוראי פדלון
מהרצליה

תשובה מפרשת שלח:

"ראשית, ערסתיכם--חלה,
תרימו תרומה"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

השמחה הייתה עצומה! החסידים שלו יצאו לקראתו בשירים ובריקודים, והכריזו על היום הזה, י"ט בכסלו, כיום חג שנקרא "חג הגאולה".

מאז, בכל שנה, החסידים חוגגים את י"ט בכסלו בשמחה גדולה. הם לומדים את תורת החסידות, שרים, רוקדים ומודים להשם על הנס הגדול.

היום הזה מזכיר לכולנו את הכוח של אמונה חזקה, את החשיבות של שמירה על עקרונות ואת הערך של תורה שמאירה את החיים בשמחה ואהבת השם.

סיפורי צדיקים

בעל התניא

בעיירה קטנה ברוסיה הקפואה, חי רבי שניאור זלמן, איש חכם וצדיק גדול.

הוא היה מייסד חסידות חב"ד ולימד דרך מיוחדת בעבודת ה', שדברה על אהבה, שמחה וקשר עמוק לתורה. רבים התפעלו מתורתו ובאו ללמוד ממנו, אך היו גם כאלה שלא הבינו את דרכו, והתנגדו לו מאוד.

המתנגדים החליטו לעצור אותו, ובתחבולה רעה סיפרו לקיסר הרוסי סיפור לא נכון.

הם טענו שרבי שניאור זלמן שולח כסף לארץ ישראל כדי לעזור לאויבי רוסיה.

הקיסר האמין להם ושולח חיילים לקחת את הצדיק ולהביאו לעיר הגדולה פטרבורג.

בדרך לכלא, רבי שניאור זלמן לא פחד.

הוא ידע בלבו שהוא לא עשה דבר רע.

הוא התפלל לבורא עולם שיתן לו כוח לעמוד בניסיון.

כשהגיע לכלא, חקרו אותו השוטרים ושאלו אותו שאלות קשות. הם דיברו אליו ברוסית, אך רבי שניאור זלמן ענה להם באידיש - השפה שבה דיברו היהודים באותה תקופה. "למה אתה לא עונה לנו ברוסית?" שאלו בכעס. והוא ענה בשקט: "עם רוסים אני מדבר ברוסית, אבל אתם יהודים, ולכן אני מדבר אליכם באידיש."

התשובה המיוחדת שלו הפתיעה אותם, והם התחילו לכבד אותו.

בזמן שהותו בכלא, האוכל שהוגש לא היה כשר. רבי שניאור זלמן סירב לאכול אותו, אפילו כשהיה רעב מאוד. השוטרים ניסו להכריח אותו לאכול, אך הוא עמד על עקרונותיו בכל תוקף.

לבסוף, שר חשוב הגיע והבין שמדובר באדם קדוש ומיוחד.

הוא הורה להפסיק את הניסיונות להכריח אותו לאכול.

לאחר חמישים ושלושה ימים של סבל, תפילות ואמונה חזקה, החליט הקיסר לשחרר את רבי שניאור זלמן.

נפלאות הבריאה

שמואל
קורייב

לעיניים שלו יש יכולת מדהימה - כל עין נעה לכיוון אחר. כך הוא רואה גם קדימה וגם אחורה באותו זמן.

הוא ניזון מיצורים קטנטנים, כמו סרטנים זעירים.

הוא לא נוגס או כוסס - הוא פשוט שואב אותם דרך הפה.

הפה שלו ארוך וצר כמו קשית, ומושלם לשאיבה מהירה. ואין לו שיניים בכלל!

• סוסי ים מופיעים בצבעים מרהיבים: ורוד, חום, צהוב וסגול. הם יכולים גם לשנות צבע לפי המקום שבו הם נמצאים.

• יש בעולם מעל ארבעים וחמישה סוגים של סוסי ים. יש זנים זעירים באורך פחות משני סנטימטרים בלבד. הסוגים הגדולים יותר מגיעים כמעט לשלושים סנטימטרים.

• סוס הים חי רק במים מלוחים - לא בנהרות ואגמים. והוא לא שוחה רחוק, אלא נשאר זמן רב באותו אזור.

איזו חכמה נפלאה יש ביצורים שבורא העולם ברא!

גם יצור קטן ושקט כמו סוס ים מגלה לנו דיוק, יופי, צבעים, סדר, נאמנות - והכל בחסד וברצון של הבורא.

מי שמסתכל על סוס הים בעיניים פקוחות,

רואה את יד ה' גם בתוך המים הכי עמוקים.

סוסים

שלום לילדים חביבים!

לפעמים נראה לנו שהדברים הכי מיוחדים בעולם הם הגדולים והחזקים - אבל האמת היא שגם יצור קטן יכול לגלות לנו כמה גדול ורחב העולם שברא ה'.

היום נכיר יצור קטן ומיוחד שחי במעמקי הים - סוס הים.

לא תאמינו כמה דברים מופלאים אפשר ללמוד ממנו!

- סוס הים הוא דג קטן, אבל לא נראה בכלל כמו דג רגיל.
- הראש שלו דומה לראש של סוס - לכן קראו לו כך.
- הגוף שלו עומד זקוף במים, כאילו הוא עומד על שתיים.
- יש לו זנב ארוך ומסתלסל שמזכיר ספירלה.
- הזנב הזה לא סתם לקישוט - הוא נאחז איתו בצמחים שבים. כך הוא לא נסחף עם הזרם ונשאר יציב במקומו.
- סוס הים שוחה בעזרת שתי כנפיים קטנות שבגב שלו. הן נעות במהירות של עד כ-50 פעמים בשנייה!
- הוא שוחה מאוד לאט - לכן הוא משתדל להסתתר כל הזמן.
- הוא חי ליד שוניות אלמוגים, שם יש הרבה מקומות מחבוא.

שבת בלתי

נשכחת

עם הרב יגאל כהן

סיפור אישי
מעורך השראה
עם מאמץ
הכושר
גבע בן ששון

שיחה אחד
על אחד עם
הרב יגאל כהן

שירה
ושמחה
עם הרב
יהונתן פרטוש

חדרים
מפוארים

סעודות שבת
עשירות
בפנסיון
מלא

רח' עוזיאל 44
בני-ברק

ה' - ו' באלול
29-30.8.25

פרשת שופטים

הזמינו חברים, שמרו מקום
ותהנו משבת מלאה בצחוק שלווה ונשמה

לפרטים התקשרו <
03-8000-770

הספר
יוענק
במתנה
לכל
משתתף

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל ונטלי בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

להצלחת
הלל בת תמר

לרפואה שלימה
יסמין בת מלכה מזל

לעילוי נשמות
שלום בן משה

לעילוי נשמות
מזל בת סעדיה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מדהין בת זיוה ע"ה